

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ἅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηδὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐκτὸς δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 59,
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γέ-
ρει τῶν ἄλλων Κρατῶν σέλλινια 10.
Ἐξάμηναι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΝΑΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αὐτουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειαι

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 25 Δεκεμβρίου 1937

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 4

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

PETER ROSEGGER

ΟΤΑΝ ΠΗΓΑ ΝΑ ΦΕΡΩ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΧΑΡΑ

Θάμουν ἀπάνω-κάτω δώδεκα χρο-
νῶν, ὅταν τὴν παραμονὴ τῶν Χρι-
στουγέννων τὰ ἡμερώματα ἦρθε ὁ
πατέρας μου καὶ μὲ ξεκούνησε ἀπὸ
τὸ κρεβάτι ἐπρεπε ν' ἀνοίξω τὰ
μάτια μου καὶ νὰ ξυπνήσω γιὰ καλὰ,
γιατὶ εἶχε κάτι νὰ μοῦ πῆ. Τὰ μάτια
μου δὲν ἀργήσα νὰ τ' ἀνοίξω, μὰ ὅσο
γιὰ νὰ ξυπνήσω! Ὅταν ἐπιτέλους
ντόθηκα μὲ τὴ βοήθεια τῆς μάνας
μου καὶ κάθησα στὸ τραπέζι γιὰ νὰ
πίω τὸν καφέ μου, ἀρχισα σιγά-σιγά
νὰ ξενοστάζω καὶ τότε μίλησε ὁ πα-
τέρας μου:

— Πέτρο, ἀκου τώρα τί θὰ σοῦ
εἰπῶ. Νά, πάρε ἕνα ἀδειανὸ σακκού-
λι γιατί θὰ βάλῃς μέσα πράγματα.
Πάρε καὶ τὸ μπαστοῦνι μου, γιατί εἶ-
ναι πολὺ γιόνι στὸ δρόμο, καὶ πάρε
καὶ τοῦτο τὸ φανάρι, γιατί ὁ δρόμος
εἶναι ἀσχημος καὶ τὰ μονοπάτια χιο-
νισμένα. Θὰ καταβῆς κάτω στὸ Λαγ-
κεθάγκ. Τὸν ξυλέμπορο τὸν Σπράξ
ἀπὸ τὸ Λαγκεθάγκ τὸν ξέρεις. Λοι-
πὸν αὐτὸς μεθ' ἡρώσταει ἀκόμη δύο
μισο κατοστάρικα ἀπὸ τὴ φλαμουριά
ποῦ τοῦ πούλησα. Νά τοῦ πῆς πῶς
τὸν παρακαλῶ πολὺ νὰ σοῦ τὰ δώσῃ
ἑσένα. Νά χτυπήσῃς εὐγενικὰ τὴν
πόρτα καὶ νὰ βγάλῃς τὸ καπέλλο σου
ὅταν μπῆς μέσα στὸ σπίτι του. Μὲ
τὰ λεφτὰ θὰ πᾶς ὕστερα στὸν μπα-
κάλη καὶ θ' ἀγοράσῃς πέντε οὐάδες
σιμιγάλι καὶ μιά μιση ἑκά χοιρινὸ
ξύγκι καὶ ἑκατὸ δράμια ἀλάτι καὶ
θὰ τὰ φέρῃς σπίτι.

Ἐδῶ ὅμως μπῆκε στὴ μέση κι' ἡ
μάνα μου, ποῦ ἦταν κιάλας ντυμέ-
νη, ἐνῶ τὰ ἔξη μικρότερα ἀδέρφια

μου κοιμόνταν ἀκόμη στὰ κρεββατά-
κια τους γύρω-γύρω. Λοιπὸν ἡ μη-
τέρα μου μίλησε καὶ εἶπε:

— Μ' ἀλεύρι καὶ μὲ βοῦτυρο καὶ
μ' ἀλάτι μοναχὰ δὲν μπορῶ νὰ μα-
γειρέψω γιὰ τὰ Χριστοῦγεννα. Μοῦ
χρειάζονται ἀκόμη πενήντα δράμια
σταφίδες καὶ μιά οὐά ζάχαρη καὶ
δένα δράμια ζαφορά. Καὶ θέλω ἀ-
κόμη καὶ μερικὰ παξιμάδια.

— Ψώνισέ τα λοιπὸν κι' αὐτὰ,

πρόσθεσε ὁ πατέρας μου. Κι' ἐν τῶ-
χῃ καὶ δὲν σὲ φθάνουν τὰ λεφτὰ, τό-
τε παρακάλεσε τὸν μπακάλη νὰ μὲ
χρεώσῃ μὲ ὅσα σοῦ λείφουν καὶ τὴ
λαμπρὴ ποῦ θὰ γίνουνε οἱ πληρω-
μὲς θὰ τοῦ ξοφλήσω τὸ χρέος μου.
Ἐνα παξιμάδι φάε ἐσὺ στὸ δρόμο κα-
θὼς θὰ γυρίζῃς, ἐν ἀργήσῃς καὶ βρα-
δυαστῆς. Καὶ τώρα τράβα, ἡ ἔρα
εἶναι κιάλας πέντε κι' ὥσπου νὰ φτά-
σῃς θὰ περάσουν οἱ ὄχτῳ.

Ὅλα αὐτὰ ἦταν ὠραία καὶ καλὰ.
Τὸ σακκούλι μου τὸ ἔδωσε ὁ πατέρας
πίσω στὴ ράχη μου, τὸ μπαστοῦνι τὸ
πῆρα στὸ δεξιὸ μου χέρι καὶ τὸ φανά-
ρι στὸ ἀριστερὸ καὶ εἶμαι ξεκίνησα δ'

Ἡ ΘΕΙΑ ΓΕΝΝΗΣΗ

πως το έκανα τακτικά εκείνη την εποχή τα πρωίνα του χειμώνα.

Στο μονοπάτι, που λίγες πατημασιές ξεχώριζαν, ήταν σκεπασμένο με παχύ χιόνι και δεν είναι πάντα εύκολο να πατή κανείς στις πατημασιές των μπροστινών του, όταν μάλιστα αυτοί έχουν τόσο μεγάλα ποδάρια. Δεν είχα λοιπόν προχωρήσει ούτε τριακόσια βήματα και βρισκόμουν φαρδύς-πλατύς झαλωμένος στο χιόνι και το φανάρι, πεταμένο στην άλλη άκρη, είχε σβύσει. Σηκώθηκα και ανακάθισα κι' ύστερα κοίταξα ψηλά την ξάστερη νύχτα. Στην αρχή ήταν μαυρο και άγριο σκοτάδι, μα σιγά-σιγά άρχισε το χιόνι να γίνεται άσπρο και τα δέντρα μαυρα και στον ουρανό να λάμπουν ζωηρά τ' αστέρια. Για να πάση κανείς στο χιόνι δεν είναι άνοχη να βαστάς φανάρι στο χέρι του. Έτσι, το έκρυψα κάτω από ένα χαμώδεντρο παρεκεί, και χωρίς φως περπατούσα τώρα καλύτερα από πριν.

Κατέβηκα στη ρεματιά. Το νερό του ρυακιού ήταν σκεπασμένο με γλυστερό πάγο κι' όταν πέρασα από πάνω του μου φάνηκε σαν να τρεχαν και τ' αστέρια τ' ουρανού κυνηγητό. Ύστερα χρειάστηκα ν' ανεβώ ένα βουνό. Στο διάσελο του βουνού βρήκα το δημόσιο δρόμο που ανέμεσα σε δάση κι' άλλα δάση κατέβαινε ως κάτω στην κοιλάδα του Μύρατς. Όλη ήταν σκεπασμένη με μια πλατιά θάλασσα από όμιχλη και όταν μπήκα κι' έγω μέσα ο υγρός άερας άρχισε να έχη μια μουρουδιά από πετροκάρβουνα κι' από μακριά έφθαναν στ' αυτιά μου σδυσμένοι θόρυθοι, γιατί στην κοιλάδα δούλευαν τα μεγάλα σιδεράδικα και καμιά φορά περνούσε κανένας σιδηρόδρομος πάνω από τις σιδερένιες γέφυρες που μπουμπούριζαν.

Αφού περπάτησα ώρα πολλή μες στην κοιλάδα έφτασα πάλι στον μεγάλο δημόσιο δρόμο. Άκουγα τα κουδούνια από τα έλικυθρα που περνούσαν καθώς η όμιχλη ήταν αραιότερη έδω και πιδ σιαχητή, μπορούσα από κοντινή απόσταση να βλέπω τα έλικυθρα κι' έπιως και τους πεζοπόρους που κατέβαιναν για τα γιορτινά τους ψώνια από κοντινή απόσταση. Αφού περπάτησα μια ώρα, στο τέλος ξεπρόβαλε από την άριστερή μεριά του δρόμου ένας σκοθρος λεκές, ύστερα ένας δεξιά, ύστερα άριστερά πιδ πολλοί, κι' ύστερα δεξιά μια δλόκληρη σειρά. Ήταν το χωριό Λαγκεδάγγ.

Με κέφι και καλή καρδιά προχώρησα μέσα στο χωριό όπου παντού έβλεπε κανείς τις προετοιμασίες για

τη γιορτή και τράβηξα ίσια κατά το σπίτι του Σπράτς.

Τη στιγμή που ετοιμαζόμουν να χτυπήσω, από τη μπροστινή πόρτα ο γέρο Σπράτς δοκίμασε, καθώς κατάλαβα άργότερα, να το σκάση κρυφά από την πίσω. Θά το κατέπερνε, αν την ίδια στιγμή έγω δεν συλλογιζόμουν : Πέτρο, μην πηγαίνεις από την μπροστινή πόρτα σαν κύριος, πηγαίνε από την πίσω πόρτα, όπως ταιριάζει σ' ένα χωριατόπουλο σαν και σενα. Κι' έτσι, μόλις βρέθηκα στην πίσω πόρτα, άνοιξε, κι' αντίκρισα με φάτα με φάτα ο γέρο-Σπράτς κι' έγω.

— Ά, μικρέ, θά θέλεις να ζεσταθής λιγάκι, μου έκανε με γλυκερή φωνή. Πέρασε μέσα και κάθισε κοντά στο τζάκι. Κάνει κρύο σήμερα. Και με τα λόγια αυτά θέλησε να φύγη.

— Έγω δεν κρυώνω, απάντησα, μα ο πατέρας μου, σου στέλνει τα χαιρετίσματα και σε παρακαλεί πολύ να μου δώσης τα χρήματα.

— Τα χρήματα ; Ποιά χρήματα ; ρώτησε. Ά, ναί, έσαι ο γιός του χωριάτη από το "Άλπλ. Θά σηκώθηκες πολύ πρωί σήμερα για να είσαι κιάλας έδω από τόσο δρόμο. Κάθισε να ξεκουραστής με την ήσυχία σου. Και πές στον πατέρα σου πως του στέλνω τα χαιρετίσματα και του εύχομαι καλές γιορτές και πως μια μέρα δίχως άλλο θ' ανέθω επάνω σε σάς για να τ'ε κανονίσουμε.

Η μιλιάνη μου κόντευε να μείνη κολλημένη στο λαρύγγι μου. Μ' αυτό το λόγο που έλεγε ο Σπράτς κινδυνεύαμε να μη γιορτάσουμε Χριστούγεννα.

— Κάνε μου, σε παρακαλώ, τη χάρη να μου δώσης τα χρήματα, είπα μαζεύοντας όλο μου το κουράγιο. Πρέπει ν' αγοράσω άλευρι και βούτυρο και δεν μπορώ να πάω σπίτι με άδειανό το σακκούλι.

(Άκολούθει) ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΤΑ ΚΑΛΑ ΧΡΟΝΙΑ

Τόν καιρό που ζούσαν οι παππούδες των παππούδων μας, κάποιος περιηγητής είχε την manía να γυρίζει από τόπο σε τόπο, να βλέπη τα άρχαία μνημεία και να μαθαίνη τα έθιμα των κατοίκων τους. Έτσι έφτασε και σε μια πόλι της Άνατολής.

Έκει μπήκε σ' ένα μεγάλο νεκροταφείο και τριγυρίζοντας σ' αυτό, διάβηξε επάνω στις ταφές, σκαλισμένα, ύστερα από το όνομα του πεθαμένου και ταύτα τα λόγια : « Έζησε χρόνια δύο, σ' άλλη τρία,»

σ' άλλη επέντε, μα σε καμιά δεν βρήκε περισσότερα από έφτα χρόνια.

Αυτό του κίνησε την περιέργεια και ρώτησε ένα φύλακα :

— Στὸν τόπο σας συνηθίζετε να έχετε ξεχωριστό νεκροταφείο για τους μικρούς και ξεχωριστό για τους μεγάλους ; γιατί τοδο όπως βλέπω θά είναι μόνον για μικρά παιδιά.

— Όχι, ζένε μου, του απάντησε ο φύλακας, στο ίδιο νεκροταφείο τους βάζουμε όλους.

— Μα πώς ; έγω διάβασα ότι κανένας από τους πεθαμένους δεν έζησε πιδ πολύ από έφτα χρόνια.

— Έχεις δικιο να ρωτάς, μάθε όμως πως έδω είναι θαμμένοι πολλοί που ζήσαν και ζήσαν και θγδόντα και έκατο χρόνια, μα δεν τους τα λογαριάζουν όλα γιατί τα πιδ πολλά τα πέρασαν δυστυχισμένοι. Γι' αυτό ξεχωρίζουν και γράφουν μόνο τα καλά και ετυχισμένα χρόνια της ζωής τους. Και στις γιορτές ευχόμαστε ό ένας στον άλλο μόνο «χρόνια καλά».

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστός γεννιέται ! Όσωνά Ψάλλουν βοσκοί κι' Άγγελοι. Στη φάτην ή Παναγιά γεννά Το Γυό που ο Θεός μ'ε στέλλει !

Άλλαξε πρόσωπον ή Γη. Μεροει τονε καρούς ή Άγάπη Κάθε καλοΰ Αυτός ηγή ή Έσθου ή βία του Σαταράτη !

Και σεις, παιδιά, σ' Αυτόν πιστοί Φυλάξτε τα διδάγματά Του ! Μόνη εδτυχία λαχαριστή Νά σ'ε φυλάγη ή Δεξιά του !

ΦΑΚ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ

« Χριστός γεννιέται σήμερα » χαρά κι' έξιλασμός, θεία ετυχία άνεσπέρη σ' όλη την ανθρωπότη, Που ήρθ' « έκ των άνωθεν » δεική με λόγια άγγελικά Κι' ήρθε εν φώσ το ίλαρόν που διάλυσε τ'ε σκότη . .

« Χριστός γεννιέται σήμερα » χαρά του σπιτικοΰ Που στην κρυφή γονίτισα του ένα φώσ θα σιγοτρώμη Όλοι μαζί άς ψάλλουμε με μια φωνή : « Όσωνά » Και πλήρης ή καρδιά μου θείας εύφροσύνης γέμει.

Σ. ΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο «ΑΣΤΗΡ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ»

Άγαπητοί μου,

Στη Γέννηση του Χριστού εν' από τα κυριώτερα σύμβολα είναι και το υπερφυσικό άστέρι που δδήγησε τους Μάγους. Περπατούσε μαζί τους από τη Βαβυλώνα, κι' έσετάθηκε πάνω απ' τη σπηλιά της Βηθλεέμ, όπου βρισκόταν η Φάτην με το θείο Παιδί. « Και έστη επάνω ου ήν το Παιδιον κείμενον » λέει το Ευαγγέλιο. Γι' αυτό το παιζει μεγάλο ρόλο, τόσο στη χριστουγεννιάτικη ποίηση, την όμνογραφία, όσο και στη ζωγραφική. Οι τοίς άστροι λατρεύοντες υπό άστέρος εδιδάσκοντο σε προσκυνείν. . . Μάγοι δε μετά άστέρος οδοιπορούσι, λένε τα κυριώτερα τροπάκια της γιορτής. Και δεν υπάρχει σχεδόν εικόνα της Γέννησης όπου να μη φαίνεται και το λαμπρό εκείνο άστέρι. Πότε το ζωγραφίζουν επάνω από τη Φάτην — όταν οι Μάγοι έχουν φτάσει πιδ και προσφέρουν τα δώρο τους στο μικρό Χριστό — με τις χρυσές του άχτιδες κτεκχέθεται, και τότε μακρύτερα, όταν οι Μάγοι οδοιπορούν ακόμα στη χιονισμένη νύχτα, με τις χρυσές του άχτιδες προς τη σπηλιά, οα να τους τη δείχνουν. Άλλά παντοΰ το άστέρι είναι υποβλητικό. Οι ζωγράφοι φροντίζουν να το τοποθετούν σε τρόπο που να φαίνεται άμέσως, να κυριαρχή με τη δυνατή του λάμπη και να βλέπη καθένας πως δεν εν' εν' άστέρι σαν τάλλα, που τ'ε σκεπάζει όλα τέλογεμο φεγγάρι, αλλά υπερφυσικό — ένα θαύμα.

Σαν ήμουν παιδί, έβλεπα στο εικονοστάσι μας μια πολύ παλιά κι' όραία εικόνα της Γέννησης. Και θυμόμυαι ακόμα πόση έντύπωση μου έκανε το χρυσό άστρουλάκι της με τις χρυσές άχτιδες, το βράδυ προπάντων της παραμονής, όταν η μητέρα μου άναβε μερικά κεριά γύρω στο άκοίμητο καντήλι, θυμιάζε κι' έλεγε το « Ή γέννησίς σου, Χριστέ ». Μου φαινόταν τότε πως όλα τα πράγματα και τα πρόσωπα στη μικρή εικόνα μεγάλωναν, ζωντανεύαν, κουνιόνταν, γίνονταν αληθινά. Το ίδιο και το άστέρι, που το έβλεπα μεγαλύτερο, λαμπρότερο κι' όραϊότερο απ' όσα είχα ιδεί ποτέ στον πραγματικό ουρανό. . . Άκόμα όμως μεγαλύτερη έντύπωση μου έκαν' εν' άλλο « άστέρι των Μάγων », που το έβλεπα, σαν ήμουν παιδί, στην εκκλησιά. Αυτό δεν ήταν πιδ ζωγραφισμένο με χρυσομπογιά, αλλά. . . χειροπιαστό. Δη-

λαδή δεν το έπιανα, μπορούσα όμως, αν ήθελα, αν τολμούσα, και να το πιάσω. Γιατ' ήταν κλωμμένο από χρυσάφι και κρεμασμένο στη μέση ενός θόλου που τον σχημάτιζαν δυο διασταυρούμενα τόξα από ασήμι. Ήταν — θά το καταλάβατε — ο « άστέρι » της Προθέσεως, εκείνος που ο παπός τον στήνει στο διακάρι, πλάι στο άγιο ποτήριο, αφού τοποθέτησε τον Άρτο που συμβολίζει το σώμα του Χριστού, όπως συμβολίζει το αίμα Του το κρασί με το νερό που ρίχνει στο ποτήριο. « Και εις των στραιωτών — λέει μουσικά — λόγχη την πλευράν αυτού ένωσε κι' εδθώς έξηλθεν αίμα και ύδωρ ». Με τα λόγια αυτά του Ευαγγελίου, τρυπά λίγο τον Άρτο με τη λόγχη της Προθέσεως — άσημένιο μαχαίρακι με τρίγωνη μύτη σαν της λόγξης — κι' άμέσως ρίχνει στο ποτήριο το κρασί και το νερό που είπαμε. (Ώλ' αυτά, έννοείται, για τη θεία Μετουσίωση και τη Μετάληψη). Κατόπι παίρνει τον « άστέρα », τον άνοίγει (γιατί τ'ε δυο του τόξα ανοιγοκλείουν σαν ψαλλίδι) και τον στήνει, καθώς είπαμε, στο διακάρι, σι-

γολέγοντας πάλι τα λόγια του Ευαγγελίου : « Καί έλθών ο άστέρι έστη επάνω ου ήν το παιδιον κείμενον. . . »

Έτσι έβλεπα το χρυσό εκείνο άστρουλάκι να κουνιέται κρεμασμένο και να λαμπυρίζει πάνω από το τατρίγωνο εκείνο κομματάκι του Άρτου που, στη μέση του άσημένιου διαστακίου, συμβόλιζε το σώμα του Χριστού μας. Και μου φαινόταν — υποβολή των συμβόλων που μεταχειρίζεται ή Έκκλησία μας — πως ήταν ο ίδιος ο Άστέρι των Μάγων, που έρχόταν να σταματήσει επάνω από τη Φάτην, όπου μόλις είχε γεννηθεί το θείο Βρέφος. Και σήμερα' ακόμα, όταν ακούω « ο άστέρι των Μάγων », πρώτα-πρώτα ζαναβλέπω μπροστά μου το χρυσό εκείνο άστρουλάκι της Προθέσεως. « Ω, το λαμπρό, το γλυκό, τώρατο σύμβολο της Γέννησης που άναμόρφωσε τον άνθρωπο κι' έσωσε τον κόσμο ! Άς λάμπη και μέσα μας, στην ψυχή μας, στην καρδιά μας. Καλά Χριστούγεννα. Και του χρόνου.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Δ'

Άλλά η κλωβία των κουνελιών ήταν πολύ στενή για ένα λαγό συνηθισμένο να ζή έλεύθερος στα λειβάδια. Κι' ο Τοτός, που τον έβλεπε να στενοχωριέται, τον έβγαλε στον κήπο.

« Ο κήπος αυτός ήταν αρκετά μεγάλος και τριγυρισμένος από ψηλούς τοίχους. Ωστε, ο λαγός, χωρίς να μπουή και να φύγη, ένόμιζε πως ήταν έλεύθερος.

« Ω, τί τροχάλες και τί παιχνίδια που έκανε στον κήπο ! Έτωργε κιάλα όσο ήθελε ένα σωρό όραία πράγματα : μαρούλι,

λάχανο, μαϊντανό, άνιθο και πλεί λεόντας. Τέτοια δεν έβρισκε στο λειβάδι όταν ήταν έλεύθερος. Θά πήτε : κατάστρεψε λοιπόν τον κήπο ; Ω τί καταστροφή μπορούσε να κάμη ένας μόνο μικρός λαγός ; Με δυό-τρια μαρούλια εχόρταινε.

« Ο Τοτός πήγαινε κάθε λίγο να τον βλέπη. Πότε μ' ένα καρόττο στο χέρι, πότε μ' ένα μαρούλιόφυλλο, τον φώναζε για να τον ταΐση ο ίδιος. Άλλά ο λαγός, μόλις τον έβλεπε, τόβαζε στα πόδια, με ταύτιά του γυρμένα προς τα πίσω και την ουρίτσα του σηκωμένη.

(Άκολούθει)

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARK TWAIN

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
Κι' η βρύση δεν βρισκόταν ούτε εκατό βήματα μακριά από το σπίτι, και τις περισσότερες φορές μάλιστα έπρεπε να πάει κάποιος άλλος να τον φέρει. 'Αφού τα θυμήθηκε όλα αυτά είπε:

— 'Ακουσε, Τζιμ, θα πάω εγώ για το νερό, κάθισε ωστόσο σ' εδω και πέρασέ μου καμιά πινελά στο φράχτη.

Μά ο Τζιμ κούνησε άρνητικά το μαύρο σκουρό κεφάλι του.

— Δεν μπορεί. Γριά μίσις λές ε, εγώ πάλι να φέρω νερό. Γριά μίσις είπε Μίστερ Τζιμ θα σου πη βάρης τοίχος μά Τζιμ δεν πρέπει να το κάνης.

— 'Αχ, μην την πιστεύεις πιά και σ' όλα, καυμένη Τζιμ. 'Ετσι λέει πάντα. Φέρε δώ τ'ν κουβά. Σε δυο λεπτά θαμαι πίσω. Πρόσβαζε να μη σε καταλάβη.

— 'Οχι, εγώ δεν κάνεις, μάστερ-Τζιμ. Γριά μίσις λέει κάψη κεφάλι έμένα. Το κάνεις σ'ι-γούρα.

— 'Η θεά μου; Αδ-τή δεν ξέρει καλά-καλά να δείρη κανένα με τα σωστά. Δίνει μιά, έτσι με το χέρι πάνω από το κεφάλι που ούτε το παίρνει κανείς χαμπάρι. 'Ολο για ξύλο μιλάει, με τους λόγους, χι, ούτε τους λογαράζει κανείς, δηλαδή ούτε θα τους λογαράζε κανείς αν δεν εκλαιγε κιόλας. 'Ακουσε Τζιμ.

Θά σου χαρίσω ένα βόλο, — ο Τζιμ κλονίστηκε — Ένα βόλο, Τζιμ, έναν ώραίο γυάλινο βόλο, για κοίτα, Τζιμ, τι ώραίος.

— Ψυχούλα μου, τί ώραίος βόλος που είναι. Μά σ' αλήθεια στο λέω μάστερ-Τζιμ, τή φοβάμαι πολύ τή γριά μίσις.

'Οσοίτος άνθρωπος ήταν και ο Τζιμ κι' ο περασμός γι' αυτόν ήταν πολύ μεγάλος. 'Ακούμπησε χάρμη τόν κουβά, έπιασε το βόλο στα χέρια του, και τήν άλλη στιγμή, έτρεχε, ή μάλλον πετούσε, στο δρόμο, με τόν κου-

βά στα χέρια, ενώ ο Τζιμ, έβλεπε με ζήλο τόν φράχτη και ή θεία Πόλλυ απομακρύνονταν θριαμβευτικά από το πεδίο τής μάχης, με τήν παντόφλα στο χέρι.

'Η φόρα όμως του Τζιμ δεν κράτησε και πολύ. Στο ναυ του όλα έρχονταν και ξανάρχονταν τα ώραία σχέδια που είχε κάνει για σήμερα και ή λύπη του έπαιρνε όλο και μεγαλύ-

«Σε λίγο ο Μπέν ήταν στρωμένος στη δουλειά...»

τερες διαστάσεις. Σε λίγο τ' άγρια που είχαν το σημερινό απόγευμά τους ελεύθερο θα περνούσαν από κεί τραδώντας σπου ήθελε να πάη το καθένα για διασκέδασή του: και τί κορόιδο θα του πατοσαν που σήμερα ήταν τιμωρημένος και βαλμένος σε άγγορεία!

'Η σκέψη αυτή εκαιγε τόν Τζιμ σαν φωτιά. 'Αδειασε τις τσέπες του και καταμέτρησε όλους τους επίγειους θησαυρούς του: δυο παλιά πενάκια, ένα απομεινάρι μολυβιού, μερικοί βόλοι, λίγος σπάγγος — πράγματα δη-

λαδή που το πολύ να έφταναν για να παζαρέψη, κανείς για ένα έτοιμο γραμμένο σχολικό θέμα, μα που ποτέ, ούτε για ιδέα, δεν θα ήταν αρκετά για ν' αγοράση, με αυτά τήν ποθητή ελευθερία, έτσι και για μισή ώρα. Πήρε τήν απόφασή του κι' έχωσε πάλι τούς θησαυρούς του μες στην τσέπη του. 'Αρχισε να καλλιεργή τη σκέψη με τί τρόπο θα έπρεπε να δοκιμάση να δωροδοκήση τόν έναν ή τόν άλλον από τούς φίλους του. Στη μαύρη κι' απελπιστική αυτή στιγμή του ήρθε έξαφνα μιά εμπνευση, μιά σπου-

δαία, έξοχη εμπνευση!

Πήρε πάλι τα πινέλα του και στρώθηκε σιωπηλός στη δουλειά γιατί πίσω του είδε να ξεπροβαίνει ο Μπέν Ρότζερς, αυτός δηλαδή ακριβώς που τήν κοροϊδία του τή φοβάταν περισσότερο απ' όλων τών άλλων. Χοροπηδώντας πλησίασε ο Μπέν — ενδειξη πως ήταν καλό-

κεφος και γεμάτος ανημονή. 'Εδάγκανε ένα μήλο και συνάμα έβγαζε κάτι μακρόσυρτα ούρηλάσματα εξαιρετικά μελωδικά που, κατά κανονικά διαστήματα τα συνόδευε ένα μεταλλικό ντίγκ-ντόγκ-ντίγκ-ντόγκ — γιατί ο Μπέν έκανε τώρα το βαπόρι.

'Οταν ήρθε κοντήτερα ελάττωσε τήν ταχύτητά του, απομακρύνθηκε από τή γραμμή που ακολουθούσε καταμεσίς του δρόμου, έστριψε προς το μέρος τής πρό-

μης και τέλος, κάνοντας ένα μεγαλοπρεπές στατο τόξο, με χάρη αλλά και μ' επιβλητικότητα, έπλευρίσε — δί-

χως άλλο παράσταινε το άτιμόπλοιο «'Ο μέγας Μισσορι» και ήξερε με μεγάλη τέχνη να δείχνη το εκτόπισμα και το μέγεθος του παραβίου. Και ήταν «μαζι ζπ' όλα: βαπόρι και καπετάνιος, πλήρωμα και καμπίνα, και ανταποκρίνονταν στην έντέλεια σε όλες αυτές τις πολύπλοκες απαιτήσεις. 'Από τή γέφυρα του πλοιάρχου έδινε δραστηρία με ήχηρη φωνή διαταγές, που τις εκτελούσε με τήν ίδια δραστηριότητα αυτός ο ίδιος. «Στόπ! Κλιγκελιγκελίγκι!».

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

— Βρήκες τίποτε; τή ρώτησε μόλις τήν είδε.

— 'Οχι, τίποτε. Και σού;

— Ούτε εγώ. 'Εφάξαμε μαζί με τόν Λύκο όλες τις δενδροστοιχίες του πάρκου. Είχα τήν έλπίδα πως οι δύο άγνωστοί αφού θα έβγαζαν τι ήταν κρυμμένο μέσα στην περρούκα, θα πετούσαν τήν κούκλα σε κανένα απόμειρο μέρος. Δεν βρήκα όμως τίποτε.

Το κοριτσάκι αναστέναξε.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARIA - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Γιατί όταν ή θεά μου βλέπει πως ένα πράγμα μπορούσε να μου κάνη ευχαρίστηση, τότε είναι που μου τ' άρνιείται δόλοτελα.

— 'Ελα τότε χωρίς να τής το πη. Μου φαίνεται πως τής αξίζει, μιά και είναι μιά τέτοια κακίστρα.

Και ή νέα άρχισε να γελάη.

— 'Ω, και οι κάρτ-ποστάλ μου; 'Η θεά θα καταλάβη άμέσως πως δεν τις έπούλησα.

— Μή σε νοιάζει γι' αυτό. Θα σου δώσω εγώ τα χρήματα που θα κέρδιζες αν, τις ώρες που θα βρισκόσαι σε μένα γύριζες στους δρόμους και πουλούσες κάρτες. Και για τήν πόζα θα σε πληρώνω χώρια.

— 'Ω, δεν είναι γι' αυτό! διαμαρτυρήθηκε ζωηρά ή 'Αννα μπέλλα.

Κι' αφού σόπασε διστακτική λίγες στιγμές, είπε:

— Λοιπόν θα έρθω. Πότε θέλετε ν' άρχίσουμε;

— Άδριο το απόγευμα. Να ή διεύθυνσή μου.

Τής έδωσε ένα μπιλλιέτο, τήν χάριδεψε ελαφρά στο μάγουλο κι' ύστερα απομακρύνθηκε γοργά.

'Η 'Ανναμπέλλα κοίταξε το μπιλλιέτο: «Γκρέτα Λυντόφσκυ, Λεωφόρος τών 'Ακακίων 3». Κι' αφού τή ξανακοίταξε δυο-τρεις φορές ακόμη, σκέφθηκε πως έπρεπε γρήγορα να πάη να βρη τόν Ριχάρδο για να τού πη τά νέα.

Το άγόρι βρισκόταν στην έξοδο του πάρκου, κοντά στο περίπτερο.

— Βρήκες τίποτε; τή ρώτησε μόλις τήν είδε.

— 'Οχι, τίποτε. Και σού;

— Ούτε εγώ. 'Εφάξαμε μαζί με τόν Λύκο όλες τις δενδροστοιχίες του πάρκου. Είχα τήν έλπίδα πως οι δύο άγνωστοί αφού θα έβγαζαν τι ήταν κρυμμένο μέσα στην περρούκα, θα πετούσαν τήν κούκλα σε κανένα απόμειρο μέρος. Δεν βρήκα όμως τίποτε.

Το κοριτσάκι αναστέναξε.

— Είναι δύσκολο να ξαναβρομέ τήν κούκλα. Δεν κρατούμε τίποτε στο χέρι μας και δεν έχω έλπίδα να βρομέ τίποτε. Τώρα όμως ήθελα να σου μιλήσω για κάτι άλλο.

— Ναι, δεν ήξερά με ποιόν τρόπο να πω όχι.

'Ο Ρικάρντο ζάρωσε τα φρύδια.

— Να πάς μοναχή σου; σ' ένα σπίτι που δεν το ξέρεις διόλου, μουρμούρισε σαν να μιλούσε με τόν εαυτό του.

— Έβρω όμως τήν κυρία, είπε το κοριτσάκι. Νά, κοίτα, μούδωσε τήν κάρτα τής με τή διεύθυνσή τής.

Και έδωσε στο Ρικάρντο το μπιλλιέτο.

'Εκείνος το κοίταξε με προσοχή και το έδωσε πίσω στην 'Ανναμπέλλα χωρίς να πη λέξη. Μιά καινούρ-

«Διάβασαν τα «φιλά» απ' όλες τις εφημερίδες...»

για σκέψη τόν έκανε να ζαρώση τα φρύδια του. Του είχε περάσει ξαφνικά από το μυαλό ή ύποψια πως άνάμεσα στη γριά με τήν κούκλα, στους δύο άγνωστους και στη νεαρή ξένη, θα μπορούσε να υπάρχη κάποια σχέση.

Τήν ιδέα του αυτήν τήν είπε στην 'Ανναμπέλλα. Μά εκείνη στην αρχή έβαλε τα γέλια, κι' ύστερα είπε σοβαρά:

— Αν ήταν έτσι, τότε ένας λόγος παραπάνω να πάω στην ξένη.

'Ο Ρικάρντο δεν άπάντησε καθόλου. 'Η πρόσκληση τής Γκρέτας Λυντόφσκυ μπορεί να ήταν μιά παγίδα για τήν 'Ανναμπέλλα αλλά και μιά βοήθεια. 'Η και τίποτε από τα δυό. Κι' αυτός ο ίδιος είχε ποζάρει κάποια φορά σε κάποιον ζωγράφο και

ήξερε πως οι καλλιτέχνες έχουν παράξενες ιδέες όταν θέλουν να διαλέξουν τα μοντέλλα τους. 'Οσοίτος είχε τήν έντύπωση, άδικαιολόγητη βέβαια, πως ή 'Ανναμπέλλα έπρεπε να φυλάγεται από κάποιον και σαν να τήν περιτριγύριζε κάποιος κίνδυνος. Δίχως να τή θέλη, ύστερα από το χθεσινό περιστατικό έβλεπε με κάποια δυσπιστία όλους όσους τύχανε να πλησιάσουν το κοριτσάκι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Τήν 'Ανναμπέλλα τή δέχτηκε μιά καμαριέρα, ντυμένη στα δόλωμαυρα και τή χαίρετ'ησε μ' επίσημο ύφος.

— Τι επιθυμεί ή δεσποινίς;

— Τή δεσποινίδα Γκρέτα Λυντόφσκυ, παρακαλώ.

— Κάντε τόν κόπο να περάσετε.

Και τήν ώδήγησε σ' ένα κομψό σαλονάκι με παράθυρα ντυμένα με κίτρινωπά κρυστάλλα, με έπιπλα λακαρισμένα, σκεπασμένα με κομψοτεχνημάτα από πορσελλάνη ή με γλαστρόδες με κακτοειδή.

'Η 'Ανναμπέλλα κοίταξε γύρω τής μ' έκπληξη. Τή στιγμή όμως που στεκόταν εκθαμβη μπροστά σε μιά γάλα με χρυσόφαιρα, ή φωνή τής Γκρέτας Λυντόφσκυ άντήχησε πίσω τής.

— 'Αγαπημένο μου κοριτσάκι. Τι καλά έκαμες κι' ήρθες.

'Η μικρούλα στράφηκε προς το μέρος τής μ' ένα χαμόγελο.

— 'Αχ, τί ώραία που είναι εδω! έκανε μ' άφέλεια.

'Η Γκρέτα χαμογέλασε κι' αυτή.

— Σ' άρέσει λοιπόν το σπίτι μου;

— 'Ω, δεν έχω ξαναδεί τέτοια ώραία σπίτι. Ούτε ο Ρικάρντο, είμαι σίγουρη.

— Ποιός είναι ο Ρικάρντο;

— Είναι ο φίλος μου. Αυτός που πουλάει περιοδικά κι' εφημερίδες στην είσοδο του πάρκου. Γνωρίζωμ'αστε από πολύ μικρά. Κι' αυτός είναι άφρανος. Οι γονείς του πνίγηκαν σ' ένα ναυάγιο τώρα και πούδω καιρό.

— Και σού; ρώτησε ή Γκρέτα. Τι δουλειά έκανε ο πατέρας σου;

— 'Ηταν έργατης σε μεταλλεία και ή μαμά ήταν μωδίστρα. Μά δεν τούς γνώρισα καθόλου. 'Η μητέρα μου πέθανε εδδής μόλις γεννήθηκα εγώ και τόν πατέρα μου τόν έχασα όταν ήμουνα δύο έτών. Μέναμε τότε στην 'Αμερική στον 'Αγιο Φραγκίσκο.

(Ακολουθεί) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

για το ξεσπάθωμα ευχαριστώ πολύ· δεν θα πάρες και ψευδώνυμο, να μου γράφεις συχνότερα;) Βασίλισσα Νεφερέγγη, Διγενή Ακρίτα, Τριούγγελη, Δέλον Φ. Νικολαΐδη, Σιμόν, Ολιμμένη Μελοδία, Άλέων Α. Ταΐνη, Δούλαν, κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 15 Δεκεμβρίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 284ου Διαγωνισμού Λόσων. Αι λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της 25 Φεβρουαρίου.

42. Δεξιόγραφος

Μαρός στήν εφεσόγραφη θεά
Στέκει ένα ζωο καρνατέρό,
Και τά δυο άναιρίαστα αυτά
Κάνουν στήν Αίγυπτο θεό.

Βραβιλιάνα

43. Στοιχειόγραφος

Βασιλιάς άρχαίος παλιός.
Κι' ένα δεύτερο κεφάλι,
Και μιά νήσος σου Αίγαίου
Τά νερά εδύς προβάλλει.

Τυρταίος

44. Μεταγραμματισμός

Τά δυο πόδια του τάλλαζει
Τέρας μυθολογικό,
Κι' άπροόπτως παρουσιάζει
Σχήμα γεωμετρικό.

Πόλις των ΄Ονείρων

45. Δίνυμα

Είδος κοινό σημαίνει
Πεύκης το θηλυκό μου,
Και της Συρίας μένει
Πόλη το ουδέτερό μου.

Πούλια

46. Τρίαινα

* * * * *
Καθένας εις το μέσον
δημηρικός βασιλεύς,
δεξιά οίκω θεού και
άριστερά μουσικών θογανών.
Ορίζοντίας θεά
εκ των Όλυμπίων.

Λυγερή

47. Κρυπτογραφικόν

- 123456758 = Άρχηγός Σταυροφόρων.
- 21658 = Ποταμός της Εύρώπης.
- 34658 = Είδος ποιήματος.
- 42312 = Άγία.
- 545158 = Γείτων.
- 6428 = Πλάνης.
- 713458 = Δάσος πυκνόν.
- 82312 = Έσπετόν.

Κυλαριά

48. Μαγική Εικόνα άνευ εικόνας

- Μαμμά, ό μπαμπάς του Νίκου θά τó ξέχασε. Νά του τó πώ;
- Ποιό, καλέ;
- Μά δέν τάκούσατε;

Άγριμι

49. Έλλιποσύμφωνον εξ Άνωραι-χίδος

Τά δεύτερα γράμματα των κάτωθι ζητουμένων λέξεων άποτελοῦν έλλιποσύμφωνον του τύπου:

* * * * *

του όποιου ζητείται ή άνάγνωσις:

- 1, Βασιλεύς των Άθηνών
- 2, Ποταμός της Ρωσίας
- 3, Θερός άνεμος
- 4, Άρχαίος άπτικός πεζογράφος
- 5, Βασιλεύς της Κρήνης
- 6, Μέγας άρχαίος ιστορικός
- 7, Βασιλεύς της Ηλείου.

Σίφονας

50. Έλλιποσύμφωνον ει-οιω-οιο-αυει-ει-αι

Σαλονιτίσκα

τρι τρι γαγαγα
τρει τρει γα γα
τριτριτρι όφ! Ρ+εν γαγα πρώτε
τρι τρι γα Ρήμα
τρι τρι γα
τρι τρι γαγαγα
Δοξαήμενο Άκρωτήρι

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσεων του φύλλ. 41. 491. Καρπενήσιον (Κάρ, κένης, τον). 492. Τράγος-Τάγος. - 493. Όμηρος-δμβρος.-494.

Σ Ν Α Σ
Ο Ρ Ω Ι Ω
Ρ Ο Ρ Ν Ν
Ο Α Α Ο Α Ο Ι Α
Π Χ Η Δ Ο Μ Ο Ε
Λ Ν Σ Σ

496. ΘΓΑΣΥΛΛΟΣ (Ρούθ, άλλος, Σύρος, ύαλος, λύρα, δρθρος). - 496 - 500. Διά του Ρ: κηρός, τυρός, (ή Τύρος ή ετύπος), κώρος, μοσρή, Σκώρος). - 501. Α', ΟΣΙΡΙΣ-ΑΡΑΒΙΑ (ΟθρΑνία, Σαύρα, Ίσπανία, Ρουβήμ, Ίκτινος, Σκία Α-θος). Β', ΓΑΛΑΤΙΑ-ΟΒΙΔΙΟΣ (Γάδος, Άλάβαστρος, Λάρισσα, Άμαδρεάς, Τροία, Ίσιός, Άρης). Γ', ΟΡΑΤΙΟΣ ('Οσις, ΑΡΑΒία, Γαλιτία, Οβίδιος). - 502. 'Εστι δική δρθραλμός δε τά πάνθ' όρθ. - 503. Τρίφος είμαι, Άδων περιμένω (γε όφ' όσοι, μέλι, σύν περι μέν, ώ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ' - 55]

Κριμάν, ή Διός μου είναι: κ. Δεονάρδον Καλαμάτην, Χιον διά

Πικολίνο

[ΑΗ' - 56]

Χάρην Μπόρ, άκομα δέν διαλέξας
Χποιά κάρτα θά μου στείλις;

Σερπαντίνα

[ΑΗ' - 57]

Κοσμοκράτωρ, κοιμήθηκας; νάρθη νά σε ξεκινώ.

ΣΙΜΟΝ

[ΑΗ' - 58]

Άόρατο Διαπλαστούλο = Παπαδόπουλος, Νεάνης του Ίονίου = Δαλώτη Κερμίδα!

TITAN

[ΑΗ' - 59]

Κυρίαρχε του Διαπλαστικού, δέν λέγομαι Άδωνας Κύρος (Διάπλ. Βεβαίω-τατα). Άπέρχομαι του συλλόγου Μ. Κατάσκοποι.

Ίμπελμαν

[ΑΗ' - 60]

Βολιώτικη Συμμαχία, μά δέχθετε στή Συμμαχία σας; Σ. Μ. Βόλος.

[ΑΗ' - 61]

Άγαράξ γραμματόσημα πένθημα Κωνσταντίνου πρώτης έκλογής: 3δραχμα πρής 1,80, 3δραχμα πρής 3ραχ. 6. Επίσης άνταλλάσσω Έλληνικά αντί Έλληνικών. Ίωάννην Ντάκη, διά Σ. Μ., Άκρισης 32 Βόλον.

[ΑΗ' - 62]

Κρητικιά, τά μαλλιά σου κολοφουντώνουν. Καστρινή, βάλε γυαλάκια, ή μυοπία προχωρεί. Ηρακλειώτισσα, μπράβο, είσαι οποοδαία νοικοκυρά. Σάς γνωρίζω. . . Soumettez-vous, si non maeur á vous.

Σβυμένη Μελοδία

[ΑΗ' - 63]

Τόν Κατάσκοπον 33, καθώς και όλους τούς γράφοντες ή! τηλεγραφησαντας. ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΘΕΡΜΩΣ διά τας εύχάς των. ΔΟΥΣ ΟΠΑΓΚΑΝΤΩ

[ΑΗ' - 64]

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ: Κάθρον Άρβανέσκα: Διακτυλογραφώσουτε τάςτας! Ίτάλλουσα ψυδαίς. . . επιστολάς. Κάτοικος Τατάρτης Άδρόσιου 10! Έχουσα στανό-τάτην σχέση μετ' της. . . Εβάννας! Και όμοιάσουσα τέλος πρής τήν. . . Ρέζαν! Δουξ Όπλιερναντό.

[ΑΗ' - 65]

Μποσμ, Ρεζεντά, Μαργαρίτα, Έρσημα, Μήπως δέν άλληλογραφεíte πιά;

Ολιμμένη Μελοδία

[ΑΗ' - 66]

Ρόμπερτ Τάτλορ, μοιάζεις καθόλου του ήθοικουδ: Βερόνικε, τι όκόςωση έννοις.

Ολιμμένη Μελοδία

[ΑΗ' - 67]

ΚΙΤΡΙΝΗ ΑΡΑΧΝΗ κάτοχος πολλών πραγμάτων-δμως άναν καιναιμάτων. - Όμορφη και μορφημένη - Μίσο! στήν κοινωνία μπαζμένη-Γλυκιά φιλη άφροισμένη, εδγενης. . . τι άλλο μένει; ; Εβάννα

[ΑΗ' - 68]

Προσλαβάνομεν και έσπερον μέλος τον Σάολ Βανέλ. ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΩΝ.

[ΑΗ' - 69]

Μυστηρώδεις Κατάσκοποι, μολοντί σουδούλες ένδιαφέρομαι δι' άποκαλύψαι ύπενθυμίζω. ένδικουμένη ει: Σάλλερ = Άσημεύτης. Ευχαριστοβσα διά την φροντίδα σας πρής διάδοσιν του ψευδιώνμου μου, ος συλλυπομαι, διότι δέν λέγομαι Ρίζοπούλου. (Διάπλ. Βεβαίωτατα).

Ταγνολίτα

[ΑΗ' - 70]

Υποκλιόμαχον Κρίστιαν: έπιχειρήσαντα ήβαι Σουριανόν πτωκόκομεν θανασιώς! . . Λέγεται: ΚΑΤΣΑΚΟΠΗΣ! - Φόξ! . . Κοκό! έξάπτονται;! Γιωργάκη! ; (Καθουσταρημένη).

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

[ΑΗ' - 71]

Κατάσκοπε 33, δέν λέγομαι Σ. Μ. Μη φευρώνες όπου δέ σε ζοπέρουν Γιαννάκη.

Όμίχλη

[ΑΗ' - 72]

Γνωστοποιώ εις όλον τον Διαπλασκόκομον ότι ποτέ δέν ήμην κάτοικος της Σδρου, αλλά των Άθηνών. Φρέντεριν Μάος

[ΑΗ' - 73]

Τρόγοντας καθημερινός κεραιίδας και γελοιοποιούμενος άνέδη εις την βαθμίδα του Δούκος. (Του εύχομαι υπό τοιούτους όρους.

Φρέντεριν Μάος

[ΑΗ' - 74]

ΕΓΑΝΝΑ, και τά διαμάντια δέν λήμειουν περισσύτερον από την ψυχήν Σου.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[ΑΗ' - 75]

ΛΕΝΑ ΣΑΡΗ, Σου στέλλω μύριες εύχάς για την καινούργια Διαπλαστική ζωή Σου.

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[ΑΗ' - 76]

Άγαπητά Διαπλαστούλα-ας, ένα γράμμα σας θά μου χαρήτη μεγάλη χαρά. Περιμένο. Γράφατε: Ίάκωβον Σαχίνη. Νέαν Σμύρνην, Τετρ. 151/10.

Άδόλωος Βόλυπριν

[ΑΗ' - 77]

Μπαίνοντας χαιρετώ και. . . άποκαρμάζω τον διαπλασκόκομον. Έμπρός ομματοφύλακας!

ΜΑΡΙΟΣ

[ΑΗ' - 78]

Εισερχόμενος με έλο τό κατασκοπευτικό μου δαιμόνιο άνταλλάσσω Μ. Μυστικά και άλληλογραφεώ με μεσσίαν και μεγάλην τάξιν και ιεατέρως με τό Κρυσάθεμο. Δίος του συλλόγου, των μελών αυτού, και έμού: Έμ. Θεοχαρόπουλον, Διομίας 5. Δ Άθήνα. (κακ). ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ '19.